Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!

kamu emekçileri bülteni

Aylık bülten * Sayı 35 * Şubat 2010* Fiyatı 25 Kr

Devrimci önderlik boşluğunu ve fiili-meşru mücadele ihtiyacını muhataplarıyla tartışmak için;

İstanbul'da kamu emekçileri kurultayına doğru...

Sınıf ve kitle hareketinin mevcut durumuyla bağlantılı olarak kamu emekçileri hareketi de uzun bir dönemdir geri çekilmiş durumdadır. Fiili-meşru mücadele geleneğinin yaratmış olduğu tüm moral değerler ise büyük oranda zaafa uğramış bulunmaktadır.

Sermaye devleti bir yandan iş güvencesini ortadan kaldırmak gibi kamu emekçilerini hedef alan kapsamlı saldırılarını uygulamaya koyarken diğer yandan da ağırlaşan yaşama ve çalışma koşulları altında kamu emekçilerini bunaltmaktadır. Sosyal yıkım saldırıları altında bunalan kamu emekçileri aynı zamanda biriken öfke ve tepkisini akıtacak kanallar bulamamaktadır.

25 Kasım günü gerçekleştirilen bir günlük iş bırakma eylemi ise kamu emekçilerinin mücadele istek ve azmi taşıdığını, harekete geçmek için devrimci bir önderliğe ihtiyaç duyduklarını bir kez daha göstermiştir. Olduğu kadarıyla 25 Kasım'ın başarısının arkasında önden belirlenmiş, somut araç, yol ve yöntemlerle örülmeye çalışılan bir iş bırakma eylemi bulunmaktadır. Sınırlı sayıdaki öncü, devrimci kamu emekçisinin bu iradenin arkasında durması, mücadeleyi işyerlerinden, sendikasından doğru örgütlemeye çalışması ise uzun bir sessizliğin ardından ayağa kalkmaya hazırlanan bir kamu emekçileri hareketi olduğunu göstermektedir.

Hareketin temel sorunları ve çözüm yolları konusunda açık ve net bir politik bakışa sahip olan komünistler ise yıllardır alan içerisinde sistematik bir faaliyet yürütmeye çalışmaktadırlar. Çeşitli nedenlerle kesintiye uğradığı süreçler olsa da gelinen aşamada **Sosyalist Kamu Emekçileri** düzenli bir örgütsel

işleyişe sahiptir, somut hedef ve araçlarla harekete müdahale etmeye, kendi cephesinden devrimci önderlik boşluğunu doldurmaya çalışmaktadır.

Özellikle son süreçte harekete müdahaleyi somut biçimlere kavuşturmak doğrultusunda anlamlı adımlar atan **Sosyalist Kamu Emekçileri** 25 Kasım sürecine de imkanları ve güçleri doğrultusunda etkin bir müdahale gerçekleştirmeye çalışmışlardır. Önümüzdeki dönemde harekete moral olan 25 Kasım eylemini de arkasına alan bir sürecin örgütlenmesi, 25 Kasım'ı aşan eylem ve etkinliklerle sürecin ileriye taşınması gerekmektedir.

Sosyalist Kamu Emekçileri bugün iki yönlü bir çaba içerisine girmeyi önlerine hedef olarak koymuş bulunmaktadırlar. Bir yandan çalışmanın toparlanması, imkanların güçlendirilmesi, örgütsel çeperin genişletilmesi için çaba harcarken diğer yandan hareketin ihtiyacı olan fiili-meşru mücadeleye ve devrimci önderlik boşluğuna dikkatleri çekerek, hareketin öncüleri ile bu ihtiyacı tartışacak bir süreç örgütlemeyi ön görmektedirler.

Sosyalist Kamu Emekçileri, hem iç hem de dış hedefleri bakımından bu çabayı güçlendirmek amacıyla İstanbul'da Mayıs ayı içerisinde "Fiili-Meşru Mücadele Ruhuyla Kamu Emekçileri Kurultayı'na!" şiarıyla bir kurultay gerçekleştirmeyi hedeflemektedirler. Kurultayın başarısını tek başına kurultay günü ile sınırlamayan **Sosyalist Kamu Emekçileri**, ön sürecinde çeşitli araç ve yöntemlerle kurultayın gündemlerini hareketin öncülerinin gündemine sokmayı planlamaktadırlar.

Kurultayın ön sürecinde sinevizyondan tebliğlerin hazırlanmasına, kamu emekçileriyle kurultay gündemli toplantılar yapılmasından bildirilerin hazırlanmasına, kurultayı destekleyen deklarasyonun kamuoyuna sunulmasından afiş ve davetiyelere kadar kurultayı canlı ve dinamik bir şekilde örgütleyecek bir **Kurultay Hazırlık Komitesi (KHK)** oluşturulması, tebliğlerin tartışmalara dayanarak hareketin ihtiyaçları doğrultusunda kısa ve özlü hazırlanması, serbest kürsünün amacına uygun kullanımı için gündemleri destekleyen konuşmaların belirlenmesi vb. başlıklar altında çeşitli araçlarla sürecin güçlendirilmesi hedeflenmektedir.

Kuşkusuz kurultayın en büyük başarısı, sonucundan bağımsız olarak, kamu emekçileri hareketi içerisinde faaliyet yürüten, ilerici, devrimci iddialar taşıyan muhataplarını bir araya getirebilmesiyle, ön sürecini buna uygun bir hazırlıkla geçirebilmesiyle ölçülebilecektir. Zira kurultayın temel yönelimlerinden

birisi de hareketin devrimci önderlik ihtiyacına dikkat çekmek, öncülerini bu düşünceye kazanmak için çaba harcamak olacaktır. Bu doğrultuda kurultayın içeriğine ve amacına bağlı olarak hareketin muhataplarına da kürsüden söz verilmeye, hareket içinde varlık gösteren siyasetler ve anlayışlar da kurultayın bir parçası yapılmaya çalışılacaktır. Hareket içinde faaliyet yürüten öncü dinamiklerin kamu emekçilerinin ve mücadelenin sorunlarını, çözüm önerilerini kurultaya sunması ön görülmektedir.

Kurultayda kamu emekçileri mücadelesinin tarihini anlatan, birleşik mücadelenin önemini işleyen, işyeri temelli mücadelenin gerekliliğine vurgu yapan, işgüvencesiz çalışan emekçilerin örgütlenme sorunlarını vb. başlıkları ele alan tebliğlerin hazırlanması hedeflenmektedir.

Kurultayın İstanbul güçleri üzerinden örgütlenmesi düşünülmektedir. Ancak çeşitli illerde faaliyet yürüten **Sosyalist Kamu Emekçileri** de kurultayın gündemiyle bağlantılı olarak bulundukları illerin tablosunu somut deneyimlerle birlikte kurultaya sunmak amacıyla temsili bir katılım sağlayacaklardır.

Kurultayın gündemleri, bileşenleri, araç ve yöntemleri üzerine ilk tartışmaları geride bırakan **Sosyalist Kamu Emekçileri**'nin önünde kurultay gündemlerini en güçlü şekilde işlemek, muhataplarının dikkatlerini bu çabaya çekmek ve bir parçası yapmaya çalışmak gibi önemli bir görev durmaktadır. Zira bugüne kadar hareketin ihtiyaçlarını tartışmak doğrultusunda atılmış her adım istenilen düzeyde bir karşılık üretememekte, muhatapları tarafından ilgisizlikle karşılanmaktadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri, tüm zorluklarına rağmen kurultay vesilesiyle bir kez daha üzerlerine düşen görevi yerine getirmek için çaba harcayacaklardır.

Sosyalist Kamu Emekçileri

2009'da kamu emekçileri hareketi, 25 Kasım'la birlikte kıpırdanmaya başladı...

Harekete devrimci önderlik şart!

Kamu emekçileri hareketi, uzun süren bir geri çekilme döneminin ardından 2009'un son aylarında gerçekleştirdiği 25 Kasım uyarı greviyle bir kıpırdanma yaşadı. Ancak sene boyunca kamu emekçilerini doğrudan ilgilendiren temel gündemler karşısında gereken yanıtları üretemedi.

Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) saldırısı kamu emekçilerini ilgilendiren temel konulardan birisi olmasına rağmen SSGSS'ye karşı güçlü bir mücadele yürütülemedi. Bunun iki temel nedeni bulunmaktadır. Birincisi, sermaye devleti kamu emekçilerinin SSGSS'den bir yıl sonra etkileneceğini ifade ederek sınıfın ortak mücadelesini sekteye uğrattı. Kamu emekçileri devletin bu aldatmacasına kanarak gereken tepkiyi gösteremedi. Eylemlere güçlü bir katılım sağlamadı. Sendikaları bu konuda zorlamadı. Sorunu kendi dışında görerek sessiz kaldı. İkinci nedeni ise, kamu emekçilerinin örgütlü olduğu sendika konfederasyonlarının konum ve misyonları gereği devletin aldatmacasına kanan kamu emekçilerini SSGSS saldırısına karşı mücadeleye çekememeleridir. Son olarak buna devrimci iddialar taşıyan kamu emekçilerinin, hareketin öncülerinin kendine ve mücadeleye güvensiz tablosunu ve atılığını eklemek gerekmektedir. Tüm bu etmenler SSGSS gibi temel bir gündem karşısında kamu emekçileri hareketini suskunluğa ve hareketsizliğe itmiştir. Aksine, KESK gibi kamu emekçilerinin mücadelesi sonucu kurulan bir konfederasyon Türk-İş, DİSK ve Hak-İş gibi konfederasyonların bürokratlarına takılarak Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu (HSGGP) üzerinden yükselmekte olan mücadelenin önüne set çekmiştir. İllerin tablosuna göre HSGGP'de yer alan KESK Şubeler Platformu bileşenleri ise genel merkezlerinin mücadele kaçkını tavrına karşı diraycetli duramayarak sendika bürokratlarına teslim olmuşlardır. Yıl içinde sınıfı ilgilendiren en önemli gündem karşısında kamu emekçileri hareketi yenilmiştir, KESK ise sınıfta kalmıştır.

Kamu emekçileri cephesinden yıla damgasını vuran bir diğer önemli gelişme ise kolluk güçlerinin KESK şahsında kamu emekçilerinin mücadelesine yönelik saldırgan tutumu olmuştur. Devletin kolluk güçleri birçok ilde ve KESK Genel Merkezi'ne baskınlar düzenlemiş,

dökümanlarına el koymuş, yönetici ve üyelerini gözaltına alarak aylar süren tutuklama terörüne maruz bırakmıştır. KESK bir bütün olarak azgın devlet terörüne karşı tok bir yanıt verememiştir. Baskın, gözaltı ve tutuklama terörüne karşı parçalı, dağınık, cansız ve zayıf tepkiler gösterilmiştir. Saldırı sonrası KESK'in Ankara'ya gerçekleştirdiği yürüyüş ise sınırlı sayıda üye ve temsilcinin katılımıyla sembolik bir eylem indirgenmiştir. KESK, emek dostlarına, devrimcilere, ilericilere çağrı yaparak süreci birlikte göğüslemek, Ankara'ya kitlesel bir yürüyüş düzenlemek, devletin saldırılarına karşı militan bir yanıt üretmek yerine "paramız yok" bahanesinin arkasına sığınarak dar güçlerle süreci karşılamaya çalışmış ancak bunu dahi beceremeyiştir. KESK bu süreçte işyerlerini, alanları ve sokakları militan eylemlerle devlete dar edeceğine içine kapanmış, pasif eylemlerle tutuklularına, sendikalara, kamu emekçilerinin mücadelesine sahip çıkamamıştır. Kamu emekçilerine ve üyelerine güven veren bir pratik izlememiştir.

2009 1 Mayısı ise kamu emekçileri cephesinden kitlesel bir katılıma, güçlü bir ön sürecin örgütlenmesi sürecine dönüşmemiş/dönüştürülmemiştir. Hareketin giderek eriyen tablosuyla bağlantılı olarak bu yıl da kamu emekçilerinin 1 Mayıs'a katılımı zayıf kalmıştır. İstanbul

1 Mayıs'ı özgülünde Taksim iradesine sahip çıkan kamu emekçileri eylemlerde militan bir tavır sergilemiştir. Ancak bu tavır hareketin bütününe maledilememiş, bir ön hazırlığa dönüştürülmemiştir.

Kamu emekçilerini ilgilendiren bir diğer önemli gelişme ise toplu görüşme süreci olmuştur. Ancak birkaç yıldır masadan kalkan KESK bürokratları, bu yıl da yüzünü işyerlerine ve tabana, sokağa, eyleme, direnişe dönmek yerine gözünü masada, aklını görüşmelerde bırakarak süreci bir kez daha heba etmiştir. Bilindik bu tablo ne kamu emekçilerinde ne de harekette bir ivme ve heyecan yaratmamıştır. Kamu emekçileri toplu görüşme sürecine ilgisiz ve tepkisiz kalmıştır. Direnerek mücadele etme, mücadele ederek kazanma istek ve azmi kırılan kamu emekçileri güncel sorunlarına ilgisiz, taleplerini kazanma noktasında umutsuz bir seyir izlemiştir. KESK'in almış olduğu göstermelik birtakım eylem ve etkinlikler ise katılımsız ve cansız geçmiştir. Sahte sendika yasası öncesinde yüz binlerle meydanları dolduran, fiili eylemlerle toplu sözleşme yapan kamu emekçileri sahte yasa sonrası yüzlerle ifade edilen katılımlarla ve pasif eylemlerle geriye çekilmiştir.

Diğer yandan yıl boyunca gerçekleşen Kürt halkına yönelik baskılarla provokasyon ve linçler, kapitalizmin krizi ve sonuçları, TEKEL işçilerinin direnişi, asgari ücret görüşmeleri gibi toplumun tümünü ilgilendiren sosyal ve siyasal gelişmeler karşısında ise kamu emekçilerinin gösterdiği refleks zayıf kalmıştır. Mevcut gelişmeler ancak politik unsurları şahsında sınırlı tepkilere konu olabilmiştir.

Kamu Personel Rejimi gibi kamu emekçilerinin işgüvencesini tehdit eden saldırı yasası gündeme taşınmasına rağmen halen tabandan bir tepkinin açığa çıktığını söyleyebilmek mümkün değildir.

Kuşkusuz tüm bunların arkasında sınıf ve kitle hareketinin seyri, kamu emekçilerinin bilinç ve örgütlenme düzeyi ile sendikal örgütü KESK ve KESK içindeki uzlaşmacı-reformist anlayışların durumu, devrimci iddia taşıyan siyasal hareketlerin kamu emekçileri mücadelesine karşı yerine getirmesi gereken görev ve sorumluluklardan uzak durması yatmaktadır.

Halihazırda sermaye iktidarının çok yönlü saldırılarına maruz kalan ve işgüvencesi tehdit edilen, mezarda emeklilik, sosyal hakların gaspı gibi temel sorunlarla yüzyüze kalan kamu emekçileri elindeki son kırıntılardan da olmak üzeredir. Yoğun saldırılar ve ağır koşullar altında kamu emekçilerinde öfke ve tepkinin birikmesi kaçınılmazdır. Önemli olan bu öfke ve tepkinin akacağı kanalları yaratmak ve harekete ön ayak olmaktır. Ancak ne yazık ki hareketin öncüsü konumundaki unsurlar takatini çoktan yitirmiştir, harekete ve kendine güvensiz, gelecekten umutsuzdur. Mücadele istek ve azmi kırılmıştır. Tabanla öncüsü arasındaki açı ise ters orantılı bir şekilde büyümektedir. Saldırılar karşısında tabandaki öfke birikirken mücadeleye eğilim artmakta, öncüsü ise geri çekilmekte ve "ne yapsak bir şey olmaz" diyerek umutsuzluk beslemektedir. Kuşkusuz iddia ve iradeden yoksun KESK reformistlerinin yarattığı bu ruh halinin kökleri derindedir. Panzehiri ise hareketi içten içe kemiren reformizme ve etkilerine karşı etkin mücadeledir. Tabandan ve işyerlerinden doğru süreçlere müdahale etmektir.

Tam da böylesi bir süreçte sınırlı sayıda öncü, ilerici, devrimci kamu emekçisinin özverili çaba ve iradesi, kararlılığı ve disiplini sayesinde örgütlenebilen ve asgari bir başarıyla gerçekleşen 25 Kasım eylemi mevcut tabloya bir neşter vurmuştur. Ancak bu bile KESK reformistlerine bir şey ifade etmemiştir. ÖDP'nin ayrışması sürecinde yaşanan ve kutsal ittifakı sekteye uğratan KESK içindeki koltuk kavgası 25 Kasım'ın örgütlenme sürecine doğrudan yansımasa bile 25 Kasım'ın ardından DSD'liler "25 Kasım zayıf geçti. Kamu-Sen'e yaradı. Daha ötesini yapamayız" vb. söylemlerle hareketin altını oymakta, grupsal çıkarlarını mücadelenin önünde tutarak kirli hesaplarla davranmaktadırlar.

Tüm bunlara rağmen 25 Kasım hem emek cephesinde hem de işyerlerinde emekçilere moral ve güç olmuştur. Uzun zamandır hareketsiz kalan kamu emekçileri heyecan ve coşku içinde daha fazlasını yapabileceklerine inanmışlardır. Ancak 25 Kasım'ı aşan süreçlerin kendiliğinden gelişmeyeceği de açıktır. 25 Kasım hareketin öncüsü, devrimci, ilerici kamu emekçileri devrimci önderlik boşluğunu doldurmaya çalıştığında, işin başına geçtiğinde, yüzünü tabana döndüğünde nelerin başarılabileceğini göstermiştir. 2009'un en önemli kazanımı budur.

Devrimci, öncü kamu emekçileri bu kazanımı ileriye taşımak, 2010'da sınıf ve kitle hareketine soluk aldırmak, kamu emekçileri hareketini ayağa kaldırmak için gelişen her gündeme bu bilinçle müdahale etmeli, devrimci önderlik boşluğunu doldurmak için her türlü yol, yöntem ve araçla mücadeleyi büyütmelidir.

Sosyalist Kamu Emekçileri ise, geride kalan yılda olduğu gibi önümüzdeki yılda da kamu emekçileri hareketine devrimci amaç ve kaygılarla müdahale etmeye devam edeceklerdir.

(Bu yazı Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak gazetesinin 1 Ocak 2010 tarihli sayısından alınmıştır...)

Hakları ve gelecekleri için direnen
TEKEL işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltelim...

Haklarımız ve geleceğimiz için genel grev genel direniş!

Tekel işçileri yaklaşık 2 aydır gelecekleri ve hakları için direniyorlar. Sermaye iktidarının özelleştirdiği işyerleri tekellere peşkeş çekildiği için direniyorlar. Ankara'nın soğuğuna aldırmadan, açlığa, uykusuzluğa ve tüm olumsuz koşullara rağmen yarınlarını kazanmak için direniyorlar.

Özelleştirme saldırısı ve sonuçları sermaye iktidarının ilk uygulaması değildir. Bundan önce de birçok sınıf kardeşimiz işsiz, iş güvencesiz, sendikasız, sosyal haklarından mahrum bırakılarak kaderine terk edilmiştir. Çünkü gelmiş geçmiş bütün hükümetler sermaye için çalışmışlar, onlar için yasalar çıkarmışlar ve uygulamışlardır. Bu bizim değişmez kaderimiz gibi yıllardır uyutulmaya çalışıldık. Uyananlar arasında Tekel işçileri de vardı. Ancak Tekel işçileri artık uyandı. Geçmiş direnişlerde olduğu gibi öğrenme ve öğretme sırası onlarda.

AKP hükümeti bir yandan Tekel işçilerinin direnişine saldırırken diğer yandan da bilgi kirliliği yaratarak karalamaya çalışmaktadır. Sermaye hükümeti saldırısında kararlı görünmektedir ama Tekel işçileri de mücadelesinde kararlıdır. Bu kararlılıklarının bir ifadesi olarak açlık grevine başlamışlardır. Ancak bu yetmemektedir. Asıl ihtiyaç Türkiye işçi ve emekçileri adına özlük hakları için direnen Tekel işçileriyle eylemli sınıf dayanışmasının yükseltilmesidir.

Tekel işçilerinin kazanması için yapılması gereken tüm sınıf bölüklerinin birlikte mücadele etmelidir. Personel Rejimi yasasıyla işgüvencesi tehdit edilen, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası'yla sağlık, sosyal ve emeklilik hakkı gaspedilen, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı yok sayılan kamu emekçileri de işçi sınıfının temel talepleri için Tekel işçileriyle mücadelesini birleştirmeli, bulunduğu alanlara Tekel direnişinin sesini ve mücadelesini taşımalıdır.

Bizler bulunduğumuz alanlarda Tekel işçileriyle dayanışmak için harekete geçmeliyiz. İşyerlerimizde, sendikalarımızda bu konuyu tartışmalı, eylemli süreçler örgütleyerek, taleplerimizi birleştirerek, ortak mücadeleyi yükselterek Tekel işçilerine bu direnişte

yalnız olmadıklarını göstermeliyiz. Bulunduğumuz alanlarda Tekel işçileriyle dayanışma komiteleri kurmalıyız. Tabandan bunu zorlamalıyız.

Ankara sokaklarında zor koşullarda altında direnen Tekel işçileriyle dayanışmanın bir biçimi olan kuru gıda, ekonomik destek, giyecek vb. yardımlar için sefer olmalıyız. Ama asıl önemlisi tabanda bu işin genel grev ve genel direnişle çözüleceğini her fırsatta haykırmalı ve bilince çıkarmalıyız.

Bugünü ve yarını kazanmak bizim ellerimizde. 25 Kasım uyarı grevini hatırlayın. 4 Martları, sendikalarımızın kapılarından söktüğümüz mühürleri hatırlayın. İstersek, örgütlenirsek, birleşirsek neler yapabileceğimizi bilmeliyiz. 1 Aralıkları, 16-17 Haziranları, 25 Kasımları yaratan kamu emekçileri Tekel işçilerini, sınıf kardeşlerini yalnız bırakmamalıdır. Onları Türk-İş bürokratlarının insafına terk etmemelidir. Zaman sınıfın tüm bölüklerinde genel grev ve direniş ateşini büyütmekten, tüm yurda yayma zamanıdır. Grev ve direniş sokak sokak, fabrika fabrika, işyeri işyeri yayılmalı ve büyümelidir. Ankara'da yakılan ateş ülkenin her yanına yayılmalıdır.

Zafer direnen emekçinin olacak!
İşgal, grev, direniş!
Genel grev-genel direniş!

BES 5. Olağan Genel Kurulu toplanıyor...

Büro Emekçileri Sendikası (BES) 5. Olağan Genel Kurulu şube genel kurullarının tamamlanmasının ardından Nisan ayı içerisinde toplanacak. Şube genel kurulları Şubat ortalarında tamamlanmış olacak.

Sendika genel kurulları sendikal mücadelenin sorunlarının ve tıkanma noktalarının tartışıldığı, çözümlerin üretildiği platformlar olarak görülmeli, yapılan genel kurulların başarısı yine bu eksende değerlendirilmelidir. KESK ve bağlı sendikaların özellikle de 4688 sayılı yasa sonrasında güç kaybettiği, üçüncü büyük konfederasyon durumuna gerilediği, sendika yönetimlerinin kamu emekçilerinin ihtiyaçlarına yabancılaşmış bürokratik mekanizmalara dönüştüğü, sermayenin kamunun yapılanmasına ilişkin saldırılarına göğüs gerilemediği hemen her kesimin dile getirdiği bilinen gerçekler durumunda. Artık hiçbir grubun görmezden gelemediği bu gerçeklikler, sendikalarda yeni bir yapılanma sürecini zorunlu kılmaktadır. Bugün gelinen noktada 2009 yılı rakamlarına göre Memur-Sen'in 376.355, Türk Kamu-Sen'in 375.990 ve KESK'in 224.413 üyesi bulunmaktadır. Bu sayılar 2007 yılından bugüne KESK'in 7.574 üye kaybettiğini, aynı yıllar içinde Memur-Sen'in 126.630 Kamu-Sen'in ise 25.263 üye kazandığını göstermektedir.

Üye sayılarındaki değişiklik dikkate alındığında genel olarak kamu emekçileri hareketindeki bu tablonun BES için de geçerli olduğu görülecektir. BES'in 2007 yılında 23.212 olan üye sayısı 2008 yılında 22.379'a düşmüş, 2009 yılında ise küçük bir artışla 22.944'e yükselmiştir. Bu iki yıllık dönemde BES 268 üye kaybederken, Türk Büro Sen 2.612, Büro Memur Sen ise 4.421 üye artışı sağlamıştır. Kuşkusuz üye sayılarında yaşanan gelişmeler bir sendikanın durumunu kavramakta tek ölçüt olarak ele alınamaz. Üye sayılarının büyüklüğü bir sendikayı veya konfederasyonu kamu emekçileri hareketinin öncüsü yapmadığı gibi, sınıfsal bir mücadele perspektifi içinde büyümeyen bir yapılanmanın da kamu emekçileri hareketine katkı sağlamayacağı açıktır. Fakat şu bilinen bir gerçek ki, KESK'te yaşanan üye kaybı fiili-meşru mücadele anlayışının yitirilmesinden ve bürokratik bir sendikal anlayışın gelişip güçlenmesinden ileri gelmektedir. KESK ve bağlı sendikalardaki üye kaybına işyeri temelli örgütlülüğün zayıflaması, fiili-meşru mücadele anlayışının yerini bürokratik bir

yönetim anlayışının alması gibi olgular eşlik etmekte, dahası üye kaybı yaşanmasında bu olgular temel neden olmaktadır. KESK'in aşağıdan yukarıya fiili-meşru mücadele zemininde yeniden yapılanmasının, bürokratik yapılanmanın devrimci temellerde önüne geçilmesinin hayati önemde olduğu ve bunun da bağlı sendikalardan başlayarak hayata geçirilebileceği açıktır.

Merkez Genel Kurulu'nda ne yapılmalı?

Bir önceki BES Merkez Genel Kurulu Devrimci Sendikal Dayanışma (DSD) grubu ile Yurtsever Emekçiler (YE) grubu arasındaki başkanlık yarışına dayalı olarak şekillenmişti. Yurtsever Emekçiler başkanlık talebinden taviz vermemiş, KESK'te başkanlığı elde tuttukları tek sendikanın BES olduğunu ve bu konumlarını korumak istediklerini ileri sürmüşler, DSD grubu da bu yöndeki talepleri kabul etmemiş, bu anlamıyla bu iki grup arasında uzlaşma zemini yakalanamamıştı. Peki bir taraf başkanlık üzerine kurulu talebinden taviz verseydi ve bu iki grup anlaşsalardı ne olurdu? Yönetim koltukları üzerine yapılan böyle bir uzlaşmanın sendikaya ve sendikal mücadeleye bir şey kazandırmayacağı, sendikal mücadele ilkeleri üzerinde yürütülmeyen bir uzlaşma arayışının veya bu eksende yürümeyen bir rekabetin sendikal hareketin önünü açamayacağı açıktır. Bu iki grup dışında kalan Emek Hareketi (EH) ile Halk Cephesi (HC) ise ittifaklar politikasını yönetimlerde temsiliyet üzerine oturtmakta,

pratik tutumlarıyla "yönetimlerde bulunmayı" olmazsa olmaz bir tutum olarak görmekte ve ittifak ilişkilerini de bu tutum üzerinden şekillendirmektedirler. Her ne kadar tüm gruplar alttan yeniden bir örgütlenmeye ihtiyaç olduğunu, fiili-meşru mücadele zemininin yitirildiğini, sendikaların işyeri eksenine oturmuş bir çalışma tarzına kavuşması gerektiğini vb. öne sürseler de ittifaklar söz konusu olduğunda söylem düzeyinde ortaya konulan bu gerçeklikler unutulmakta ve "yönetimde temsil edilmeye" dayalı ilkesiz bir ittifak arayışına girilmektedir.

Kuşkusuz ki her grup ve çevrenin tabanının, yüzünü işyerine dönmüş, fiili-meşru mücadele zemininde şekillenen bir sendikal anlayışın oluşturulması özleminde olduğu bir gerçektir. Ne var ki, "yönetimde bulunma" özlemi kamu emekçileri hareketinin temel ihtiyaçlarına ağır basmakta ve her dönem ittifak anlayışları bu özlem üzerinden şekillenmektedir. BES içerisinde varlığını sürdüren tüm sendikal anlayışların kendi tutum ve duruşlarını samimiyetle gözden geçirmeleri, bu anlayışların içerisinde yer alan her kamu emekçisinin de kendi grupsal anlayışları ile hareketin ihtiyaçları arasındaki ilişkiyi doğru kavramaları, eleştirel bir bakış geliştirmeleri gerekmektedir. Kamu emekçileri hareketinin giderek güç kaybettiği, sermayenin neo-liberal saldırılarını adım adım hayata geçirdiği, bu sürecin KESK'i varlık-yokluk ikilemine düşürdüğü bir dönemde bu ayrıca önemli ve gereklidir.

Peki biz Sosyalist Kamu Emekçileri neyi amaçlıyor ve ne öneriyoruz? Bizler sendikaların aşağıdan yukarıya işyeri eksenine oturan bir örgütsel işleyişin oluşturulmasını, fiili-meşru mücadele zemininde bir sendikal çizginin hayata geçirilmesini. bürokratikleşmenin önüne geçecek tüzük değişiklikleri yapılması ve bu yönde genel kurul kararları alınmasını, ittifak politikalarının da sendikamızın bu temel ihtiyaçları üzerinden geliştirilmesini amaçlıyoruz. Buradan bakıldığında kiminle yapıldığından çok, hangi ilke ve amaçlar doğrultusunda ittifak yapıldığının daha önemli olduğuna inanıyoruz. Fiili-meşru mücadele söyleminin hemen her kesim tarafından dillendirildiğini ancak bunu dillendirmiş olmanın sendikalarımızı bu zemin üzerinden şekillendirmeye yetmeyeceğini biliyoruz. Bu açıdan öncelikle işyeri örgütlülüklerinden Merkez Yönetim Kurulu'na kadar, aşağıdan yukarıya örgütsel yapılanmanın gözden geçirilmesinin gerekli olduğunu düşünüyoruz. Bürokratikleşmiş-hantallaşmış bir örgütsel yapının varlığını sürdürmesi durumunda, en devrimci-ilerici söylemlerin bile taban dinamiklerini açığa çıkarmaya katkı sağlamayacağını, fiili bir mücadele anlayışının gelişip güçlenemeyeceği bilinmelidir.

Örgütsel yapının demokratikleştirilmesi ve bürokratik iç işleyişin yıkılması için ne yapmalı? Öncelikle Merkez Yönetim Kurulu üyelerinin görev ve sorumlulukları yeniden tanımlanmalıdır. BES üyeleri iyi bilirler ki, MYK'ya ya Ankara'da ikamet edenler aday olmakta ya da başka illerden aday olanlar seçildiklerinde pılını pırtısını toplayıp Ankara'ya yerleşmektedirler. Sendika yöneticiliği sanki sendikanın merkez adresinde yapılan bir iş gibi kavranmaktadır. Merkez yöneticiliğinin sendika binasından yürütülen bir faaliyet olarak algılanması, yönetime seçilenlerin çalışma alanlarından kopmasını, büro emekçilerinin temel ihtiyaç ve taleplerine yabancılaşmayı beraberinde getirmektedir. Öncelikle sendikamızın faaliyet alanı çalışma bölgeleri esasına göre dört-beş bölgeye ayrılmalı, merkez yöneticileri bu bölgelerde sorumluluklar almalı, şubelerin toplantı ve faaliyetlerine bizzat katılmalıdırlar. Bu, sendika üyelerine merkez yöneticilerini denetleme olanağı sunacağı gibi, merkez yöneticilerinin de tabanın temel talep ve ihtiyaçlarını görmesine olanak sağlayacaktır. Bunun için tüzükte hüküm getirilebileceği gibi genel kurul kararı da alınabilir.

Bir başka nokta ise merkez yöneticilerinin iki dönem üst üste seçilmesinin önüne geçilmesidir. Yıllar boyunca merkez yöneticiliği yapan kişiler işyeri yaşamından kopmakta ve yabancılaşmaktadırlar. Basın yayın, hukuk, toplu görüşme, örgütlenme ve eğitim sekreterliklerinin aynı kapsamdaki şube sekreterlikleri ile bir arada çalışması sağlanmalı, şube yönetimlerinde yer alanların Merkez Yayın Komisyonu, Merkez Örgütlenme Komisyonu gibi isimler altında koordineli çalışmaları sağlanmalıdır.

Son dönemlerde hemen tüm sendikalarda mesaj-mail gibi elektronik ortam üzerinden etkinlik ve toplantı çağrıları yapma biçiminde haberleşme ilişkileri şekillenmiş, bu ilişkiler sendikal faaliyetin, işleyişin ve insani ilişkilerin yerini almıştır. Teknolojik olanaklardan etkin bir biçimde yararlanırken, hiçbir teknolojik olanağın yüz yüze görüşmenin yerini tutamayacağı unutulmamalıdır.

BES şubelerinin birçoğunda, Şube Temsilciler Kurulu'nun olağan toplantılarının aylık periyotlarla yapılacağı tüzük hükmü olmasına karşın, ŞTK toplantıları ya hiç yapılmamakta ya da düzensiz yapılmaktadır. MYK ŞTK'ların işletilip işletilmediğini denetlemekle sorumlu tutulmalı, tüzük hükümlerine uygun bir biçimde alt organlarını işletmeyen şubelere müdahale etmelidir. Örgütsel yapının en alt organı olan

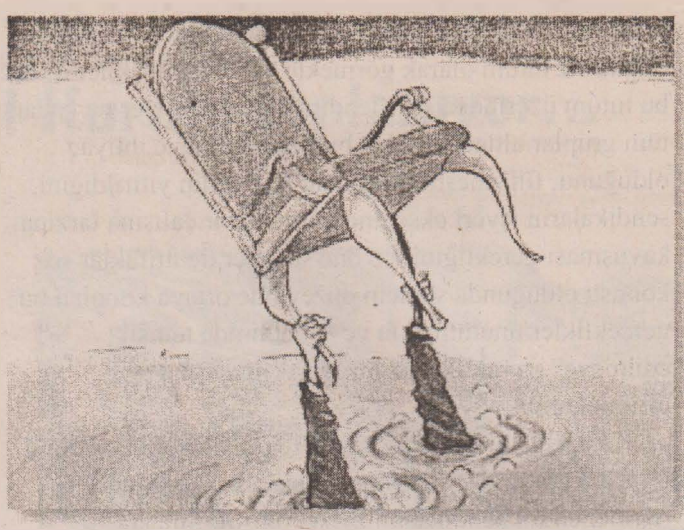
İşyeri Temsilciler Kurulu (İTK) düzenli çalışmamaktadır. Sendika tüzüğünde birden fazla işyerleri bulunan yerlerde Birim Temsilcileri Kurulu (BTK) biçiminde bir organ tanımlanmalı, İTK ve BTK'ların onbeş günde bir toplanması tüzük hükmü haline getirilmeli, şube yöneticileri İTK'lar ve BTK'ların toplanmasından sorumlu tutulmalıdırlar.

BES Merkez Genel Kurulu, bürokratik iç işleyişin önüne geçebilecek tedbirleri alabildiği, alttan yukarıya doğru örgütsel iç işleyişi yeniden yapılandırabildiği ölçüde, asgari bir başarıyla sonuçlanmış olacaktır. Aksi durumda yönetimlerde temsil edilme adına yapılan ittifakların büro emekçilerinin örgütlenmesine hiçbir katkısı olmayacaktır. Sosyalist Kamu Emekçileri önümüzdeki BES genel kuruluna yukarıda ortaya konulan amaçlar ekseninde hazırlanmakta, ittifak politikasını da dönemin ihtiyaçları doğrultusunda ele almaktadırlar.

Şube genel kurulları "merkez için koltuk yarışı" hesaplarına heba edilmemelidir!

Bilindiği gibi Şube Genel Kurulları genel olarak merkez delegeliği ve merkez yönetiminde bulunma hesapları üzerinden şekillenmekte, şubenin ihtiyaçlarını gözeten genel kurullar olarak işletilememektedir. Bunun sonucu olarak da şube faaliyeti birkaç yöneticinin sırtına kalmakta, şubesine uğramayan yöneticiler yaratılmakta, sendikal faaliyette özveri ile çaba harcayan insanlar yönetimde yerini alamamaktadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri BES şube kongrelerinde

"merkez" hesabına dayalı ittifaklardan uzak durulması, şubenin özgünlüklerine uygun ve şube ihtiyaçlarını gözeten bir genel kurul çalışması yürütülmesi, "merkez delegeliği" üzerine gelişen anlaşmazlıkların şube yönetim organlarının belirlenmesinde veri alınmaması, şube kurullarında Merkez Genel Kurul'una taşınacak önergelerin karar altına alınması gerektiğini düşünmektedirler.

BES'in örgütsel yapısının aşağıdan yukarıya yeniden düzenlenmesi, bürokratik iç işleyiş ve alışkanlıkların ortadan kaldırılması, ileri-öncü kamu emekçilerinin ve sendika üyelerinin sendikalara etkin katılım ve müdahalesinin sağlanmasının fiili-meşru mücadele zeminini güçlendireceği düşüncesinden yola çıkmaktadırlar. Bu anlamda genel kurul sürecinde her türlü ittifak ilişkilerinin bu temeller üzerinde şekillenmesinde ısrar etmektedirler.

Tokat'ta krize karşı inisiyatifin faaliyetlerinden

Tokat'ta "Krize İşsizliğe Yoksulluğa Karşı Mücadele İnisiyatifi" uzun süreli bir görüşme ve tartışma sürecinden sonra 26 Haziran 2009 tarihinde kuruldu ve kuruluşunu bir basın açıklaması ile bildirdi.

Katı bir bürokratik yapıya sahip sendikal yapı ve demokratik güçlerin dağınıklığı yerellerin hemen tümünde karakteristik bir hal almaktadır. Bu dağınıklı beraberinde sistemli bir çalışmanın ve müdahalenin yapılamamasını getirmektedir. Krizin tüm ağırlığına ve açık sonuçlarına rağmen pek çok yerelde sistemli bir çalışmanın olamaması bu durumun göstergesidir. İnisiyatif bu ihtiyaçlar ve eksiklikler üzerine oluşturuldu.

İnisiyatifin kuruluşunda Tokat'ta bulunan devrimci ve ilerici kurumlar ve kişiler yer aldı. İnisiyatif, tüm eksikliklerine rağmen krize karşı birleşik ve etkili bir müdahale ve çalışma imkânı sağlamıştır. İnisiyatif, krizin emekçiler üzerine etkileri ve krizin sonuçları üzerine çalışmalar yapmış, yaptığı çalışmalarda emekçileri birleşik örgütlü mücadeleye çağırmıştır.

İnisiyatif bugüne kadar 2 Temmuz Sivas katliamı, üretici köylülüğünün taleplerine destek amaçlı DİMES protestosu, 12 Eylül faşist askeri darbenin protestosu, emperyalist mali kuruluşlar olar İMF ve DB'nin İstanbul toplantısını protesto etmek amacıyla imza kampanyası ve basın açıklaması, Krize İşsizliğe ve Yoksulluğa Karşı Dayanışma Konseri'yle kriz ve sonuçlarına yönelik bir panel gerçekleştirdi.

İnisiyatif işçi ve emekçilerin gündemleri doğrultusunda çalışmalarına devam edecek.

Dersane işçileri örgütlü birliklerini oluşturabilirlerse kölelik zincirleri kırabilirler!

Bugün Türkiye'de dershanelere giden öğrenci sayısı Eğitim-Sen'in yaptığı bir araştırmaya göre 2006-2007 eğitim öğretim döneminde 1 milyon 71 bin 827 kişi. Milli Eğitim Bakanlığı'nın 2007 yılı istatistiklerine göre, aynı dönemde özel dershane sayısının 2 bin 122'den 3 bin 986'ya, bu dershanelerde görev yapan öğretmen sayısının ise 19 bin 881'den 47 bin 621'e çıktığı kaydedildi. 230 bin atama bekleyen öğretmenin işsizlik veya dersane arasında sıkışıp dersane "tercihi"ni kullanmasıyla başlayan sömürü tarihine "iğne çuvaldız" anlayışıyla kısa bir yolculuk yapalım.

'70'li ve '90'lı yıllarda dershane öğretmenleri henüz piyasada azdılar ve soru yazabilecek öğretmen sayısı yetersizdi. Bu nedenle de sektörde çalışan öğretmenler devlet okullarında çalışan arkadaşlarından daha yüksek ücretler alıyorlardı. Bu ayrıcalıklarının ve yaşam standartlarının hep böyle gideceği yanılsaması içine sürüklenmişlerdi. Patronların henüz bu sektörde deneyimsiz olmalarından kaynaklı, cironun üçte birinin hep kendilerine akacağı hayaline kapılmışlardı. Kendilerinin daha bilgili, daha iyi olduklarını ve bu ayrıcalıkları hak ettiklerini düşünerek, işçi olduklarını kabullenmedikleri gibi diğer işçi öğretmenlere de tepeden bakıyorlardı. Onlar ya ilerde dershane açacaklardı ya da özel ders vereceklerdi! Sınıfın bir parçası olduklarını sadece işten atılmalarla ya da zavallı patronluk hayallerindeki iflaslarla hatırladılar.

İlerleyen yıllarda sektör büyüdü, patronlar kurumsallaşarak deneyim kazandı, yayın işine de girişildi ve dershane zincirleri oluşturuldu. Kuşkusuz değişim sadece bunlarla sınırlı değil. Üniversite mezunlarının sayısında büyük bir artış yaşanmasına paralel olarak işsizlik arttı. Şu anda her dört öğretmenden sadece biri iş bulabilmektedir. Değişen sınav sistemi deneyimli öğretmene duyulan gereksinimi de azaltınca, öğretmenlerin sektördeki pazarlık payları çok düşmüş, yazın ücret alamayan, aynı zamanda gittikçe yabancılaşan bir kesim haline gelmişlerdir. Ne kendi burjuvazisinin güçlerinin farkındadırlar ne de dünya burjuvazisinin. Kendi zavallı geçici "kurtuluşlarının" bir gün sona ereceğini göremiyorlar. Ülkedeki ve dünyadaki tüm gelişmelere duyarsız, savaşlara tepkisiz, sınıf kardeşlerinin daha iyi ücret, insanca yaşam, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı mücadelelerine bütünüyle ilgisizler. Aynı zamanda öğrencilerine de bu miskinliği ve duyarsızlığı taşıyorlar. Sınava hazırlık aşamasında bulunan öğrenciye, merak ettiği, sorguladığı her konuda, "bunları düşünme sen şimdi sınavı düşün" yanıtını veriyorlar.

Dershane öğretmenleri toplumsal tepkilerini dile getirmezler. Çalışma günleri Cumartesi ve Pazarı da kapsadığından hiçbir eylemde göremezsiniz onları. Bireysel sözleşmeler ve ders saat ücretleri onları çoktan sindirmiş, tepkisizleştirmiş ve sınıf kardeşiyle rekabete sokmuştur. Patron karşısında beraber hareket etmelerini sağlayacak toplusözleşme gibi en doğal sınıf kazanımlarından habersiz oldukları gibi kendilerinin de işçi olduklarının bilincinde değillerdir. Bu bilinçsizlik düzeyi, aldıkları ücretleri birbirlerinden saklayacak kadar geridir.

Her Haziran ayı bu sektörde bir yaprak dökümü yaşanır. Sözleşmelerin yenilendiği bu ayda, aslında yüzlerce kişi işsiz kalır ve yeni iş bulanlar düşük ücretlerle işe başlarlar. Anlaşmalar aylık ücrete göre ya da ders saati ücretine göre yapılır. Öğrenciye şirin gözükmek ve böylece daha çok kayıt alabilmek için yapılan, saatleri her yıl giderek artan, bu nedenle de

öğretmeni sabahtan akşama kadar, haftanın altı günü işyerine bağlayan etüt uygulamaları, öğretmen için kelimenin tam anlamıyla angaryadır. Öğretmenlerin çok büyük bir kısmına, etüt adı altında zorunlu olarak sokuldukları dersler için ücret ödenmez. Beğenmeyene sezonun ortasında kapı gösterilir.

Dershane sektöründeki başka bir uygulama da stajyer öğretmenlerin komik rakamlara çalıştırılmaları ve onların sırtından kazanılan kârlardır. Öğrenciden 4 milyar alan bir kurumun, genç öğretmenlere emeklerinin karşılığı olarak reva gördüğü şey, bir kap yemek, yol parası ve sigorta olmaksızın 200 milyon ücrettir. Üstelik stajyer öğretmenler haftanın altı günü, sabahtan akşama kadar her türlü angarya işi yapmak zorunda bırakılmaktadır. Dershanelerdeki örgütsüzlük çok geçmeden aynı yanılsamaları, işten atılma ve iş bulamam korkusunu, rekabetçi ortamı ve elbette ki tepkisizliği bu genç öğretmenlere de taşır.

Dershane öğretmenleri bilinçsiz, örgütsüz ve iş güvencesinden yoksunken; dershane patronları son derece örgütlüdürler ve kendi birliklerini oluşturmakta gecikmemişlerdir. 30 yıllık bir geçmişi olan dershanelerin ve dershane patronlarının kurdukları birlikler kendi aralarındaki rekabetten dolayı isim değiştirse bile (ÖZDEBİR, TODER vb.), bunların uygulamaları, saptadıkları yıllık artışlar ve öğrenci fiyatları konusunda bir farklılık yaşanmaz. Dershane patronlarının kurdukları bu birlikler dershane işçileri için tek bir anlama gelmektedir: "Bu sektörde ücret artışlarına, çalışma koşullarına ses çıkarttığın müddetçe başka bir kurumda da iş bulamayacaksın." Kendi aralarında rekabete giren bu kurumlar, sözkonusu olan öğretmenler olduğunda birbirlerinden icazet alırlar. "Uyumlu mu, sende çalışmayacakmış, ben alayım mı", "sende ne kadara çalışıyordu", "ben attım sen de alma" gibi kendi aralarındaki anlaşmalarla, öğretmeni istedikleri kölelik koşullarına mahkum hale getirirler.

Bu kölelikten kurtulmanın tek yolu var: Sınıf mücadelesinin bir parçası olmak ve işçi olduğunun bilincinde olmak. Çünkü sadece kendilerinin bu tip sorunlar yaşadıklarını zanneden dershane öğretmenleri, bu tip sorunların tüm sektörlerde yaşandığından bihaberler. Sorunlarının üstesinden gelebilmenin koşuluysa, işçi sınıfının mücadele araçlarını kullanmaktan, sendikalılaşmaktan ve örgütlü bir mücadeleden geçiyor. Kapitalizm yıkılmadıkça ve kapitalizmi yıkmak için işçi sınıfı örgütlenmedikçe, yozlaşma, insanlıktan çıkma, rekabet ve işsizlik devam edecek.

Dersane öğretmenlerinin artık zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri kalmamıştır. Sınıfla birleşip örgütlü bir mücadele vermekten başka kurtuluşu da yoktur. Artık "kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz" şiarıya sınıf mücadelesindeki yerini almalıdır.

Tekel direnişiyle ilgili sendikacılarla konuştuk...

"Genel grev-genel direniş şiarı meşrudur!"

- TEKEL direnişi hakkında neler söyleyebilirsiniz?

Eğitim-Sen Adana Şube Başkanı Güven Boğa: Bu süreç tabii ki AKP hükümetiyle başlayan bir milat değil. Özelleştirme ile başlayan bir süreç. Dünya ölçeğinde Türkiye'ye biçilen model küresel sermayenin bir parçası olmasıdır. Türkiye'deki emek sömürüsünü artırmaya yönelik iki saldırı var. Saldırıların ilk ayağı 12 Eylül ile başlatılan süreç içerisinde var olan toplumsal muhalefetin dikta rejim uygulamalarıyla dizginlenmesidir. 2.'si ve en önemlisi kamuda tasfiyeyi hızlandıran süreçtir.

Dünya ölçeğinde sermaye dolaşımını rahatlatmak amacıyla GATS uygulamaya konuldu. '95'te GATS'ı 174 ülke imzaladı. GATS modeli ile bütün dünya kendisi için kullanılacak model geliştirmeye yöneldi. Arada yaşanan krizler bir hikâyenin ürünüdür. ANAP hükümeti Sümerbank, Etibank gibi kamu kurumlarını özelleştirip işçileri farklı kamu alanlarına kaydırdı.

30 yıllık süreçte emek örgütleri ne yaptı? Bu saldırılar karşısında bir örgütlenme yapılamadı. Bu süreçte Türk-İş var olan üyelerini kaybetmeme adına çok az faaliyet yürüttü. Türk-İş'in kamu kuruluşlarındaki kayıplara karşı faaliyet yürütmemesinin temelinde örgütlü üye sayısının kendi ihtiyaçlarını karşılayacak durumda olması yatmaktadır.

Türk-İş'e bağlı iş yerlerine yönelik özelleştirme saldırılarına karşı diğer iş kolları ve sendikalar reaksiyon göstermemişlerdir. En yaygın olanı Tek Gıda-İş'tir. Tek Gıda-İş 5 yıldır özelleştirmelere karşı direnç sağlıyor. Tekel direnç sergilerken diğer sendikalara izlemede kaldı. Hasta ölmek üzereyken sokağa çıkıyorlar. Ancak özelleştirme saldırıları ilk başladığında tasfiye edilen kamu kuruluşlarına karşı direnç sergilenmedi. Şimdi ise herkes Tekel üzerinden politikalar yürütüyor. Ama bu yürütülen politikalar dünün saldırıları karşısında yenilmiş

olmayı unutturmamalıdır. Bugün Tekel işçileriyle ortaklaşmak demek alanda ortaklaşmak demek, ziyaretlerle manevi destek sunmak demek değildir. Tekel işçilerinin kazanımı aynı zamanda tüm emekçilerin kazanımı olacaksa bunun yolu tüm emek örgütlerinin genel grev talebi etrafında bir araya gelmesinden geçmektedir.

SES Adana Şube Başkanı Mehmet Antmen: Bu süreç yeni bir süreç değil. Tekel'in tasfiyesi kapatılmadan önce başladı, Tekel işlevsiz hale getirildi. AKP iş başına geldiğinden bu yana tartışılan bir süreçtir. Bu süreci işçiler öngördüler, eylem ve etkinliklerin başlamasından bu yana genel grevi talep ettiler. Fabrikanın kapatılmaması için direniş örgütlemeye çalıştılar ancak sendika genel merkezlerinin işçileri anlamamasından, süreci yeterince kavramamasından kaynaklı hükümet politikalarına boyun eğdiler. Fabrikalar kapanınca hükümet ciddi bir koz ele geçirdi. Ve "çalışmadan yan gelip yatan, maaş isteyen bir takım işçiler" gibi söz etmeye başladı. Bu nedenle 4/C statüsünü işçilere dayattılar. Bu dayatma aslında yeni değil ve fabrika işlemez hale geldikten hemen sonra önerilen sendika genel merkezi tarafından kabul edilen bir kısım işçinin zorunlu kalması nedeniyle kabul ettiği bir uygulamaydı. Ancak ne zaman ki 4/C'ye geçişler süreci başlatılmak istendi o zaman işçilerin taleplerine ve direniş örgütlenmesine sessiz kalamayan sendika merkezi de bu direnişi örgütlemek zorunda kaldı.

- Genel grevi tabandan örmek için neler yapılmalıdır?

Mehmet Antmen: Tekel işçilerinin sorunlarını kendi sorunları gibi gören ve işçilerin zaferini de kendi zaferi gibi gören tüm emekçilerin bu süreci yani genel grev genel direniş sürecini örgütleme gibi bir misyonları vardır. Doğrudan demokrasi ve demokratik merkeziyetçilik anlayışı gereği özellikle bu sürecin örgütlenmesi açısından tabanda bulunan tüm emekçilerin kendi merkezlerini zorlamaları ve buna yönelik olarak da yerel eylemler örgütlemeleri gerekir. Bu eylem ve etkinlikler genel grev-genel direniş sürecinin yereldeki örnekleri olarak örgütlenmelidir.

Güven Boğa: Her sendika ve konfederasyon kendi bulunduğu alanın tek hakimi gibi görüldüğü sürece sermayenin saldırıları karşısında yeni kırılmalar yaşanacaktır. Sendikalar arası rekabetin ortadan kaldırılarak tek bir çatı etrafında emek mücadelesini örmek, emek mücadelesine gönül verenlerin sorumluluğu altındadır. Sınıfın dışından seslenerek değil

sınıfın içinde ısrarlı bir şekilde yer almak, burjuvazinin saldırıları karşısında değişen emekçinin yol göstericisi olmak zorundayız.

- Ankara'da Tekel mitinginden yansıyan genel grev-genel direniş şiarı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Mehmet Antmen: Tekel işçilerinin talepleri çok insani taleplerdir. İdeolojiktir. Ve işçi sınıfının ideolojisini temsil etmektedir. Yaşamlarıyla çalışma hayatlarıyla, ailelerinin geçimini sağlanmasıyla, örgütlenmeyle ve çalışma yaşamlarındaki haklarıyla doğrudan ilgili bir direniştir. Bu nedenle hem ideolojik hem de haklı bir direniştir. Görüşmelerden sonuç çıkmadığı takdirde örgütlemek zorunda kalacakları genel grev-genel direniş de bu anlamda çok meşru bir çizgidedir. Bu arada gayri meşru olan AKP hükümetinin işçileri kölelik statüsünde çalıştırma talebidir. Bu da AKP'nin keyfi bir davranışı değil temsil ettiği sınıfın ideolojisinin gereğidir. AKP hükümeti Turgut Özal hükümetinin devamıdır ve zengini seven yoksula da kölelikten başka yol bırakmayan bir siyasetin temsilcileridir. Bu anlamda da genel grev-genel direniş şiarı tamamen haklı ve meşrudur.

- Genel grev-genel direniş sürecinin örgütlenmesi konusunda ilerici devrimci demokrat kurumlara ne gibi görevler düşmektedir?

Mehmet Antmen: Süreç Tekel işçilerin istediği gibi sonuçlanmadığı takdirde sınıf dayanışmasının gereği sadece ilerici, devrimci, demokrat kurumlara değil işçi sınıfı ile dayanışma içerisinde olması gereken tüm kurumlara sorumluluk yüklemektedir. Herkesin bu direnişe destek vermesi ve bu sürecin asli unsurları olması gerekir. Yapılması gereken şey dayanışma grevi örgütlemektir. Çünkü bu süreç sadece Tekel işçilerinin süreci değil tüm emekçi sınıfların kaderini belirleyecek nitelikte bir süreçtir.

Sosyalist Kamu Emekçileri /Adana

8 Mart bir direniş ve isyan ateşidir!

Özel mülkiyetin ve sınıflı toplumların ortaya çıkışı kadın cinsinin insanlık tarihindeki ilk yenilgisi oldu. Sınıflı toplumun ortaya çıkışıyla birlikte, kadın hemen hemen tüm toplumsal rollerini terk etmek zorunda kaldı. Sınıflı toplum sadece kadını köle yapmamış, üretim araçlarından kopan her emekçiyi kölcleştirmiştir. Toplumsal üretimin dışına atılan kadın devlet ev içine hapsedildi. Erkeğin hizmetine sunulan kadın onun hizmetçisi ve zevk aracına dönüştürüldü. Ta ki kapitalizm onun sömürüsüne bir zincir daha ekleyinceye kadar.

Kapitalizm altında üretici güçlerin gelişmesi, sanayi devrimi ile başlayan büyük teknik ilerlemeler, kadının ev yaşamı ile sınırlı dünyasını yıktı. Onu kitleler halinde toplumsal üretimin içine soktu. Ama kapitalizm kadını toplumsal üretime sokmakla birlikte, onun yüzyıllar bulan sömürüsüne bir yenisini eklemekten başka bir şey yapmadı. Çünkü kapitalizm kadını yüzyıllardır yaşadığı sömürüden kurtarmak yerine bir de burjuvazinin ucuz iş gücü olarak kullanmasına neden oldu. Kadının emek gücü, erkek emekçinin karşısına niteliksiz ve ucuz emek gücü olarak çıkarıldı. Kapitalizm kadını sadece ucuz iş gücü sömürüsüne tabi tutmakla da yetinmedi. Kadın bedeninin metalaştırılması ve dünya pazarına açılmasını yaygınlaştırarak sömürüyü daha da derinleştirdi.

Sömürülenlerin sömürüye baş kaldırması ise gecikmedi. Köleci toplumdan feodalizme ve kapitalizme kadar emekçi sınıflar sömürüye direnç göstermiş ve isyan etmişlerdir. İşte bu isyan günlerinden biridir 8 Mart. 8 Mart 1857 tarihinde New York kentinde 40 bin dokuma işçisi kadın, sömürüye baş kaldırmış ve bu baş kaldırışları tarihe kanla yazılmıştır. 129 kadın işçinin öldürüldüğü ve mücadele ile kazınılmış olan bu gün burjuvazinin ileri sürdüğü gibi "kadınlar günü" değildir.

8 Mart, emekçi kadınların sömürüye karşı giriştikleri direniş ve isyan günüdür. Bizler biliyoruz ki ezen sınıfın kadınları kendi sınıflarının çıkarlarını savunurlar. Emekçi kadınların özgürlüğü ise bu sömürün ortadan kalkmasına bağlıdır.

8 Mart, sınıfsal ve devrimci özünden koparılarak salt "erkeklere karşı" bir güne de indirgenemez. Her sınıftan kadın toplumsal yaşamda kendi sınıfının çıkarlarını savunur. Emekçi kadınlar da işçi sınıfının temel bir bileşeni olarak kendi sınıfının erkekleriyle birlikte mücadele etmelidir.

8 Mart emekçi kadınların sömürüye, zulme karşı giriştikleri bir savaş günüdür. Sömürücü sınıfa karşı sömürülenlerin onurlu bir gelecek için yaktıkları isyan ateşidir. Bu nedenle sınıfsal ve devrimci özüne uygun, "sınıfa karşı sınıf" söylemi ile örgütlenmelidir. Kadını ve erkeğiyle işçi sınıfı ve emekçiler bugüne bu şekilde sahip çıkmalı, 8 Martları bu bilinçle sahiplenmelidir.

Kamu Emekçileri Bülteni 35* Fiyatı: 25 YKr * Şubat 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten Özdoğan * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Simsar Sk. 5/3 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92